

άνεμιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνέμ'στους Στερελλ. ('Ακαρ-
ναν.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀνεμιστός. Περὶ τῆς στερητ. σημ. τοῦ
ἀρκτικοῦ α διὰ τῆς προπαροξυτονίας ἰδ. ἀ- στερητ. 2α.

Ὁ μὴ άνεμισθεὶς, ὁ μὴ ἀποχωρισθεὶς ἐκ τῶν ἀχύρων
διὰ τῆς λικμήσεως, ἀλίκμιστος, ἐπὶ τῶν σιτηρῶν: Σ'τάρ'
ἀνέμ'στον. Συνών. ἀλίχμιστος.

άνεμίτσα ἡ, Αἴγιν.

Ἵποκορ. τοῦ οὐς. ἀνέμη διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίτσα.

Μικρὴ ἀνέμη, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Χρυσὴ άνεμίτσα κρέμεται 'ς τοῦ πύργου τ' ἀγκωνάρι,
ποιὸς εἶναι καλοσυρίζικος ν' ἀπλώσῃ νὰ τὴν πάρῃ:

άνεμο- πολλαχ.

Θέμα τοῦ οὐς. ἄνεμος.

Δι' αὐτοῦ ὡς α' συνθετ. σχηματίζονται 1) Οὐσιαστικά
δηλοῦντα τὸν μικροῦ λόγου ἄξιον, τὸν εὐτελεῖ καὶ μηδαμι-
νόν, οἷον: άνεμάθρωπος, άνεμάπιδα, άνεμογιατρός, άνεμοδά-
σκαλος, άνεμοδουλειά, άνεμοκουβέντα, άνεμόκρασο, άνεμοκώ-
πελλο, άνεμολαιές, άνεμόπραμα, άνεμοσειρά (εὐτελεῖς κατα-
γωγῇ), άνεμόσουππα, άνεμόσπιτο, άνεμοστάφυλα, άνεμόσυκο,
άνεμοσφογγαρο, άνεμοχώροφο κτλ. Κρήτ. κ. ἄ. 2) Οὐσια-
στικά, εἰς τὰ ὅποια τὸ α' συνθετ. δὲν ἔχει ὠρισμένην σημα-
σίαν, ἀλλὰ κεῖται μᾶλλον συμβολικῶς, ἐπλάσθησαν δὲ διὰ
νὰ λέγονται εἰς ἐπιδόξιν κατὰ τοῦ ἐρυσσιπέλατος, τὸ ὅποιον
ἐκφράζεται διὰ τῆς λ. άνεμοπύρωμα ἐχούσης ὁμοίως α'
συνθετ. τὴν λ. ἄνεμος, οἷον: άνεμοκάρδαρο, άνεμοπάλλονκο,
άνεμοισάντιλα, άνεμοισέκονρο, άνεμοιστρογγα, άνεμοιτύρι
Πελοπν. (Ξηροχώρ.)

άνεμοάστερας ὁ, Εὐβ. (Αἰδηψ.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνεμος καὶ ἄστερας (ὁ ἑωσφόρος).

Πιθανῶς ἡ λ. νὰ σημαίνει τὸ ἐν καιρῷ άνεμοταραχῆς
λάμπον ἄστρον. Εὐρηται ἐν τῇ πρὸς κλαίοντα παιδία λε-
γομένη ἐπὶδ.

Ἄστερα, άνεμοάστερα, | ἄστερα, βροντάστερα,
ἔβγα πῦρ, | ἔμπι δρόσο.

άνεμόβλιτο τό, ἀμάρτ. άνιμόβλιτον Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνεμος καὶ βλίτο.

Φυτόν τι. Πβ. άνεμο- 1.

άνεμοβλόγι τό, Πελοπν. ('Αρχαδ. Μαζαίικ. Μεσσ.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνεμος καὶ βλογιά.

Νόσος τῶν αἰγοπροβάτων, καθ' ἣν γεννῶνται εἰς τὸ
ὅλον σῶμα πυώδη φύματα. Πβ. άνεμοβλογιά.

άνεμοβλογιά ἡ, άνεμοβλογία Μέγαρ. άνεμοβλογιά
σύνθη. άνιμουβλογιά βόρ. ιδιῶμ. άνεμοφλογιά Θήρ.
Πληθ. άνιμουβλογιές Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνεμος καὶ βλογιά. Τὸ άνεμοφλογιά
ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ φλογίζω - φλογισμένος.

Λοιμώδης νόσος τῶν παιδίων χαρακτηριζομένη διὰ
διαδοχικῶν ἐκφύσεων φυσαλλιδώδους ἐξανθήματος εἰς τὸ
δέρμα: Τὸ παιδί ἔβγαλε τὴν άνεμοβλογιά. Πβ. ἀραπο-
βλογιά, βλογιά.

άνεμοβολή ἡ, Πελοπν. (Λακων.) άνεμοσβολή Πελοπν.
(Λακων. Μάν.) άνεμοσβουλή Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνεμος καὶ βολή.

Θύελλα, καταιγίς. Συνών. ἰδ. ἐν λ. άνεμικός Β 1.

άνεμοβόλι τό, (Ι) Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄνεμοβολή.

Ἰσχυρὰ πνοή άνέμου: Ἄσμ.

Ἄνεμος κί άνεμοβόλι | 'ς τοῦ νοικοκυροῦ τ' ἀλώνι.

άνεμοβόλι τό, (ΙΙ) Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνέμη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-βόλι.

Πληθος άνεμῶν: Μονρέ, εἰδ' άνεμοβόλι 'ναι τοῦτο;
κάτι βιαστικά θωροῶ.

άνεμοβόρι τό, ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάν. 162 άνεμό-
βορο ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 20

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνεμος καὶ βορράς. Διὰ τὸν σχημα-
τισμὸν πβ. ἄγριοβόρι, καλὸς-καιρὸς > καλοκαίρι κτ.

Βόρειος άνεμος: Μπήκε ὁ ἄγριος καὶ φοβερὸς χειμῶνας
μ' άνεμοβόρια ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' άν. || Ποίημ.

Χαίροντας 'ς τ' άνεμόβορο, τὸ δρόλαπα ἀνηφῶντας,
ἀναφτεριάζει μοναχὸς ὁ βασιλεὺς τοῦ αἰθέρα
(δηλ. ὁ σταυραετός) ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' άν.

άνεμοβούνη τό, Πελοπν. (Ξηροχώρ.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνεμος καὶ βουνί.

Τὸ εἰς τὸν άνεμον ἐκτεθειμένον βουνὸν ἐνθ' άν.:
Ἄσμ.

Πῆρα τὴν άνεμοισάντιλα | νὰ βάλω τ' άνεμοτύρι
νὰ τὸ πάω 'ς τ' άνεμοβούνη

(ἐξ ἐπιδ. Διὰ τὴν λ. άνεμοισάντιλα ἰδ. ἄνεμο-) Ξηρο-
χώρ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνεμοβούνη Πελοπν.
(Καλάμ.) Ἀνιμονβούνη Λήμν. Ἀνιμονβούνη τά, Ἰμβρ.

άνεμοβρόντητος ἐπίθ. Ρόδ. άνεμοβρόντιστος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄνεμοβροντιῶ. Διὰ τὸν σχηματισμὸν
πβ. καὶ ἀρχ. ἐμβρόντητος ἐκ τοῦ ἐμβροντιῶμαι.

Ὁ ταχέως ὡς ἄνεμος καὶ θορυβωδῶς ἐπελαύνων ἡ
ἀπερχόμενος: Ἐγενν άνεμοβρόντιστος. Συνών. μονο-
βρόντητος.

άνεμοβροντιῶ Βηλαρ. Ποίημ. 194 άνεμοβροντίζω
Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄνεμος καὶ τοῦ ρ. βροντιῶ.

Ἐκβάλλω βροντιῶδη ἄνεμον ἐνθ' άν.: Φρ. Ἀνεμοβροντῆ
ἀποκάτω (πέρδετα).

άνεμόβροχας ὁ, Λέσβ. (Μυτιλήν.) άνιμόβρουχας
Λέσβ. ('Αγιάς.) άνιμόβριχους Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄνεμοβροχή κατὰ τύπ. μεγεθυντικόν.

Ἰσχυρὸς ἄνεμος μετὰ βροχῆς.

άνεμοβροχή ἡ, Χίος κ. ἄ. — Λεξ. Δεῖκ Κομ. Λάουνδ.

Ἡπίτ. Μπριγκ. Βλαστ. 362 Δημητρ. άνεμοβροχή Κύπρ.
άνεμουβροχή Θράκ. ('Αδριανούπ.) Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνεμος καὶ βροχή.

Ἄνεμος μετὰ βροχῆς ἐνθ' άν.: Φρ. Κάλιο ἡ άνεμο-
βροχή παρὰ τ' άνεμοχάλαζο (ἐκ δύο κακῶν προτιμητέον τὸ
μὴ χειρότερον) Λεξ. Δημητρ. || Παροιμ. Ἡ ἄλουποι 'ς τὴν
άνεμοβροχὴν θάιρεται (ἐπὶ τοῦ ἐπωφελομένου ἄνωμάλου
περιστάσεως πρὸς κλοπὴν ἢ ἄλλην κακὴν πράξιν) Κύπρ.
Γνωμ.

Τοῦ Μάρτι οἱ άνεμοβροχῆς καὶ τ' Ἀπριλίου οἱ ψιχάλες
Λεξ. Δημητρ. Συνών. άνεμόβροχο, διαβολόνερο.

άνεμόβροχο τό, Ἡπ. Θήρ. Ἰόνιοι Νῆσ. (Ζάκ. Κε-
φαλλ. κ. ἄ.) Κρήτ. Πελοπν. ('Αρχαδ. Καλάβρυτ. Λακων.
Οἶν.) Ρόδ. Σῦρ. κ. ἄ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,102 ΚΚρυστάλλ.
Ἔργα 1,236 ΜΤσιριμώκ. Σονέττ. 36 — Λεξ. Ἡπίτ. Μπριγκ.
Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. άνιμόβροχο Ἡπ. (Ζαγόρ.)
άνιμόβριχον Στερελλ. (Αἰτωλ.) άνεμοβρόχι Θήρ. Κεφαλλ.
Νάξ. ('Απύρανθ. Φιλότη.) κ. ἄ. — ('Ο ἀλογόγιατρ. 11) ('Εβδο-
μαδ. Τύπ. 15 Ἰουλίου 1934) — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω.
Δημητρ. άνεμοβρόδιν Κύπρ.

